

Млади пишу поезију – Зорка Радичевић

УЛИЦА ДИВЉИХ КЕСТЕНОВА

Улицом дивљих кестенова
почела је царовати тишина.

Љуљашке на дјечијем игралишту
Се све спорије клате
На вјетру,
Који је истиснуо твој
Последњи издах.

Сјећање на улаз 47
Спушта тежак ваздух који
Стеже гласнице,
Као да жели да
Надјача урлик.

Дјеца више нису громка,
Јер си те ноћи,
Вођен галамом,
Отишао тамо гдје
Њихове ножице
Не желе, још увијек
Да кроче.

А нема више ни кестена.
Посјекли су га.

Мрежа на кошу нашег игралишта је поцијепана.
Све што су дотакли твоји прети,
До чијих су врхова струјале
Жиле пуне живота,
Сахрањено је са тобом.

У улици дивљих кестенова
Остала је једна дјевојчица,
Никад прочитана прича,
Твој живот у њеним грудима
И посјечен кестен
Који није упамтио твоју руку
Испружену ка њој,
Већ уперену према себи,
Те ноћи када си
Угасио свој живот
У улици дивљих кестенова.

САМАЦ

Знатижељно проучавам твоју гестикулацију
Док подозреваш да те
И не слушам.

Ловим недокучив волшебни поглед,
Који бјежи попут лептира
Док не упадне у мрежу.

Од црта лица ти правим
Мапу тајних путева

Који се рачвају до прага
Твог закључаног срца.

Сањалачки те посматрам,
Као вајар
Своју беспрекорну скулптуру,
И као он,
Потајно се дивим себи
Што сам те открила.

Опонашала сам те и вјежбала,
Као глумац свој лик
Пред велику представу,
Не бих ли била ближе
Твојој неукротивој природи.

Док си за друге био господин
Са бештимним надимком,
За мене си, већ био
Војник у науци,
Коју назваше љубав.

Усамљени рибар
Усред мутне ријеке
Док чека своју неман,
Ту питому звјерку,
Доспјелу далеким морима
Надомак његових ногу.

Па ипак,
Не баца удицу ка њој.

Не иде са њеним морима
Његова баруштина.

Избушена палуба брода
Који се давно утопио у њеним валовима,
Чији јарбол чами
Међу мајкама бисера,
Којима је недостојан
Колико и њој,
Тој младој жени
Која се усуђује
Да спасава насукане
Слијепе путнике,
Међу којима је
Он.

И даље су све очи упрте у њега,
Али га нико не гледа.

Само га још очи срне
У гужви
Нагоне да слути
Да она,
Умјесто за морима,
Чезне за његовом
Самоћом.

НЕБЕСКА

По небу ћеш за собом остављати
Трагове мрких ципела.
Прелетати с једног облака на други,
Увезеним танком врпцом,
Коју су свили анђели,
И по први пут бићеш
Лак у ходу,
Ако не по калдрми,
Онда по облацима.

Спаваћеш на кадифним чаршавима,
А покриваће те бијела,
Танка свила.
И неће то бити
Ни свила ни кадифа,
Него нешто много љепше.
Таквог нечег код нас
Још увијек нема,
С федера ћеш
Уснити у нешто љепше.

Биће тамо неко ко ће на
Харфи да свира,
И пјеваћеш дивно.
Нико ти ондје неће стезати гласнице.
Нити ћеш своје лице,
Од стида,
Скривати шеширом.

Аплауз ће бити громак,
А твој глас на слободи.
Знаћу да мени пјеваш
Однекуд,
Кад ми се вода
У часи
У таласе завијори.

За тебе ће најљепше жене,
Чија се стопала никада неће
Миловати са земљом,
Брати рајско воће,
И биће гозби и игара,
За тебе,
Послије овоземаљског
Сувог хљеба,
И опоре воде.

И тамо ће неко други
Да те воли,
И друге ће ручице за руку
Да те воде.
Биће њежније и топлије,
Далеко ће те водити,
Али знам да ћеш им
Се опирати,
Миголити и освртати на бездан
Испод неба,
У којем сам остала,
Кад си најзад морао отићи.

Жељећеш да ми покажеш
Рајско пространство
Без краја,
Да заједно, као некад
Шетамо друмовима,
Да застанеш
И убереш ми
Најљепши цвијет,
Да ми причаш
И досађујеш,
Да ме зезаш
И насмијеш,
И да ме
Утјешиш.

Како ли је тужно,
У свој тој љепоти
Бити сам,
Кад не можеш да је подијелиш са оним
Кога чекаш,
А мораш се питати
Да ли је праведно
Што чекаш да ти дођем
Толико високо,
До капије до које се
Само лети,
А од које не може
Да се слети.

ЛАЈКА

Испод смрзнуте тополе,
На рђавом металном ланцу,
Који је омеђио њену слободу,
Лајка је имала два аршина поља,
И таман толико,
Да јој се у даљини,
У зјеницама дубоких
Бадемастих очију,
Скупе
Неухватљива пространства.

И благословио ју је
На ланцу,
Онај који је на слободи.

Можда је Лајку
И вољела његова
Псећа душа.
Али му зуби нису били онолико
Дивљачки јаки,
Колико ланац
Којег је исковао
Човјек,
И кајлом о трошну кућицу,
Заробио младу,
Сјетну Лајку.

Оштенила је њих двоје,
Које на њу лице.

И поново се десио човјек.
Истргао је штенад док је
Први пут дојила,
И први пут била поносна
И срећна њена
Псећа,
Материнска утроба.

У два аршина,
Са двије дојке које
Несебично исчекују да им
Сићушна уста
Исисају и посљедњу
Кап млијека,
Лајка је у тишини склопила
Два уморна ока,
Док је низ њене материнске груди,
Млијеко пронашло пут
До крајолика,
За којима је за живота,
Утамничена чезнула.

АКО СЕ УСУДИШ ВОЉЕТИ

Ако се усудиш вољети,
Воли што даље од мене.

Потражи други град,
Неки из којег су ме прогнали,
Премда знаш

Да се за успомене ниједне
Не вежем.

Отиђи у некакву земљу,
Знану само страственим
Путописцима,
О којој ти нисам причао
У дугим ноћним разговорима.

Ходај на прстима
И задржи дах
Када на крају заволиш.

Љубав је плашљива.
Пажљиво кидај трње са срца
Да би остале само
Раскошне латице боје вина
Када станеш пред њу.

Немој је дозивати,
Нити јој хитати.

Љубав је варљива.
Можда је то још један
Ружни пајац
Који на њу личи.

Не смијеш је
Ни себично пригрлити.
Уз љубав је срасла њена слобода,
Која ће је одвести
Од тебе ако је будеш стегла.

Не замјери ми
Малена што те учим вољети,
Јер те томе учи
Човјек који је волио тебе,
Али љубав није вољела њега.

О ПЕСНИКИЊИ

Зорка Радичевић је рођена 5. маја 2001. године у Подгорици. Студент је Социјалне политике и социјалног рада на Факултету политичких наука.

Објављивала је у неколико листова и портала.
Живи у Подгорици.

